

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 645/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Jarmilou Karak Vargovou, Brečtanová 21, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 SZa 6/2016 a jeho rozsudkom z 18. marca 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Jarmilou Karak Vargovou, Brečtanová 21, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 SZa 6/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 18. marca 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že po podmiennečnom prepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava (ďalej aj „správny orgán“) podľa § 82 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) vydalo 27. novembra 2015 rozhodnutie o administratívnom vyhostení sťažovateľa, ktorý je štátnym občanom [REDAKOVANÉ]. V rovnaký deň (27. novembra 2015) správny orgán podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA9-210-019/2015-AV rozhodol aj o zaistení sťažovateľa na účel výkonu administratívneho vyhostenia, a to na dobu do zrealizovania výkonu administratívneho vyhostenia, najdlhšie však do 27. mája 2016. Proti označenému rozhodnutiu o zaistení sťažovateľ podal opravný prostriedok, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 4 Sp 142/2015-48 zo 4. januára 2016 tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. Krajský súd vo svojom rozsudku zo 4. januára 2016 zároveň nariadil bezodkladné prepustenie sťažovateľa zo zaistenia.

Dňa 5. januára 2016 o 10.30 h bol sťažovateľ na základe príkazu na prepustenie na slobodu prepustený zo zaistenia v priestoroch Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov. Toho istého dňa (5. januára 2016) o 10.40 h bol kontrolovaný hliadkou oddelenia cudzineckej polície Trnava a z dôvodu podozrenia z neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky bol predvedený na uvedený policajný útvar. Po vypočutí sťažovateľa a po doplnení dokazovania v zmysle pokynov krajského súdu udelených správnomu orgánu v zrušujúcom rozsudku krajského súdu zo 4. januára 2016 správny orgán

rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA9-6-066/2016-AV z 5. januára 2016 rozhodol podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov o opätovnom zaistení sťažovateľa na účel výkonu administratívneho vyhostenia, a to na dobu do zrealizovania výkonu administratívneho vyhostenia, najdlhšie však do 27. marca 2016. Proti rozhodnutiu o zaistení z 5. januára 2016 sťažovateľ podal opravný prostriedok, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 9 SP 9/2016-55 z 8. februára 2016 tak, že rozhodnutie správneho orgánu o zaistení sťažovateľa podľa § 250q Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 9 SP 9/2016-55 z 8. februára 2016, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu, sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým rozsudkom č. k. 10 SZa 6/2016-88 z 18. marca 2016 rozhodol tak, že rozhodnutie krajského súdu z 8. februára 2016 podľa § 219 v spojení s § 246c v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta porušenie svojich práv označených v sťažnosti rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 10 SZa 6/2016-88 z 18. marca 2016 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Svoju sťažnosť odôvodňuje najmä takto:

«Sťažovateľ namieta porušenie jeho základných práv práve týmto rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 10 SZa/6/2016).

Sťažovateľ tak bol opakovane zaistený z rovnakého dôvodu, ktorého nezákonnosť bola vyslovená predchádzajúcim zrušovacím rozsudkom krajského súdu (i keď iba z dôvodu formálnych nedostatkov rozhodnutia o zaistení), policajným orgánom, ktorý operoval mimo svojho obvodu (v obvode OCP PZ Dunajská Streda), pričom je z postupu úplne zrejmé, že išlo iba o formálne prepustenie bez reálneho nadobudnutia osobnej slobody, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje takýto postup za súladný so zákonom, ako aj s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky.

... Podstata porušenia základných práv sťažovateľa spočíva v neprepustení sťažovateľa zo zaistenia na základe rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Sp/142/2015, ktorým zrušil rozhodnutie správneho orgánu o zaistení č. p. PPZ-HCP-BA9-210-019/2015-AV, kedy síce došlo formálne k vydaniu príkazu na prepustenie, sťažovateľ bol však súbežne znovu na základe rovnakého dôvodu zaistený.

Namietam preto predovšetkým porušenie postupu stanoveného v čl. 5 ods. 4 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, kedy napriek tomu, že sa sťažovateľ síce domáha (a formálne aj domôže) rozhodnutia o nezákonnosti pozbavenia jeho slobody, k faktickému prepusteniu zo zaistenia nedôjde.

... Nové rozhodnutie o zaistení, ktoré bolo vyústením „ďalšieho konania“ po vrátení veci krajským súdom, vydané po odstránení formálnych nedostatkov pôvodného rozhodnutia smerujúce k opakovanému zaisteniu za dôvodu, pre ktoré bolo vydané i predchádzajúce rozhodnutie zrušené krajským súdom, nemožno považovať za zákonné. Osobitne poukazujeme na právo na osobnú slobodu a zabránenie svojvoľnému a neospravedlniteľnému pozbaveniu osobnej slobody, ktoré musí byť ako základný koncept chápaný vo vzťahu k jednotlivým prípadom pozbavenia osobnej slobody, ako aj k celému čl. 5 Dohovoru.

... Mám za to, že formálne vydanie príkazu na prepustenie, bez realizácie tohto prepustenia, nie je naplnením obsahu čl. 5 Dohovoru. Opakované zaistenie tej istej osoby z rovnakého dôvodu, ktoré bolo už raz súdom vyhlásené za nezákonné, nie je súladné s požiadavkou právomoci súdu prepustiť cudzinca na slobodu def. v čl. 5 Dohovoru a rovnako nezodpovedá požiadavke zákonnosti pozbavenia osobnej slobody, garantovanej v čl. 17 ÚSR a čl. 8 Listiny. Rozhodnutie, ktoré je vydané v rozpore so zákonom - aj pokiaľ ide o formálne vady rozhodnutia - má byť vždy sankcionované jeho vyhlásením za nezákonné a prepustením zaisteného cudzinca.»

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež uvádza:

„Nad rámec, pre informáciu doplníme, že sťažovateľ bol medzičasom vyhostený, nachádza sa v [REDAKOVANÉ] Na území Slovenskej republiky požiadal pred svojím odchodom o udelenie azylu, pričom Ministerstvo vnútra SR, migračný úrad, vydal rozhodnutie ČAS: MU-PO-21-24/2016-Ž zo dňa 16. 2. 2016, ktorým rozhodol o tom, že žiadateľovi podľa § 12 ods. 2 písm. f) a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žiadosť o azyl zamietla ako zjavne neopodstatnenú. Toto rozhodnutie bolo následne zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9 Saz/7/2016 zo dňa 20. 4. 2016, ktorý rozhodnutie migračného úradu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Práva [REDAKOVANÉ] na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 8 Listiny základných práv a slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozhodnutím sp. zn. 10 SZa/6/2016 zo dňa 18. marca 2016 boli porušené.

Práva [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 5 ods. 4 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozhodnutím sp. zn. 10 SZa/6/2016 zo dňa 18. marca 2016 boli porušené.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10 SZa/6/2016 zo dňa 18. marca 2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

[REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie vo výške 5.000 EUR...

[REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V posudzovanej veci sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 SZa 6/2016 a jeho rozsudkom z 18. marca 2016.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 8 ods. 1 listiny osobná sloboda je zaručená.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

V zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Vo vzťahu k sťažovateľom označeným článkom ústavy, listiny a dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že čl. 17 ústavy, čl. 8 listiny, ako aj čl. 5 dohovoru, ktoré sa týkajú práva na osobnú slobodu, obsahujú tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody a nariadil prepustenie, ak je toto obmedzenie nezákonné, ako aj právo nebyť osobnej slobody pozbavený dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania (m. m. napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05). Z už vyslovených právnych názorov ústavného súdu možno vyvodit', že z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy, čl. 8 listiny a práv vyplývajúcich z čl. 5 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže čl. 17 ústavy a čl. 8 listiny zahŕňajú aj práva vyplývajúce z čl. 5 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07). Ústavný súd preto v predmetnej veci posudzoval možnosť prípadného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 listiny a jeho práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu a jeho napadnutým rozsudkom spoločne.

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv došlo (v podstate) tým, že najvyšší súd vo svojom napadnutom rozsudku nesprávne posúdil kľúčovú otázku namietanej veci, a to, že po zrušení (v poradí prvého) rozhodnutia správneho orgánu o zaistení sťažovateľa rozsudkom krajského súdu zo 4. januára 2016, ktorým bolo okrem iného nariadené bezodkladné prepustenie sťažovateľa zo zaistenia, sťažovateľ reálne prepustený na slobodu nebol, keďže bezprostredne po jeho (podľa sťažovateľa formálnom) prepustení bol predvedený správnym orgánom a na základe jeho (v poradí druhého) rozhodnutia bol opätovne zaistený, čím sa *de facto* pokračovalo v pôvodnom zaistení, ktoré bolo rozsudkom krajského súdu vyhlásené za nezákonné.

Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti, pričom vzal do úvahy aj rozsudok krajského súdu zo 4. januára 2016, ktorým bolo zrušené (v poradí prvé) rozhodnutie správneho orgánu o zaistení sťažovateľa z 27. novembra 2015, keďže obsah označeného rozsudku krajského súdu je významný pre posúdenie opodstatnenosti námietok sťažovateľa.

Krajský súd rozsudok zo 4. januára 2016, ktorým zrušil rozhodnutie o zaistení sťažovateľa z 27. novembra 2015 a nariadil jeho prepustenie, odôvodnil takto:

«... Pretože odporca nevykonal náležité dokazovanie na otázky, súvisiace s dispozíciou navrhovateľa finančnými prostriedkami, resp. so zabezpečením jeho ev. pobytu na slovenskom území (ubytovanie, zabezpečenie hradenia životných potrieb a pod.) a svoju správnu úvahu v tomto smere zjavne založil iba na skutočnosti, že navrhovateľ mal

„pri sebe“ iba 30,42 eur, súd dospel k presvedčeniu, že iba takto zistený skutkový stav veci bol nedostatočným pre relevantné posúdenie veci, resp. pre vydanie napadnutého rozhodnutia. Preto napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na ust § 250sa ods. 7 O. s. p. nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

Vzhľadom k dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia nebolo toto rozhodnutie preskúmané z pohľadu druhej, navrhovateľom vznesenej námietky, ktorou bola námietka nesprávneho právneho posúdenia veci.

V ďalšom konaní bude úlohou odporcu (pokiaľ bude realizovať výkon vydaného rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa formou zaistenia navrhovateľa) opätovne vypočítať navrhovateľa a vykonať náležité dokazovanie. Dokazovanie zamerať na disponovanie (preukázanie) dostatočnými finančnými prostriedkami v zmysle zákona o pobyte cudzincov (§ 6 ods. 2, resp. § 89 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov), podobne ako na zabezpečenie jeho ev. pobytu na slovenskom území. Tiež na navrhovateľovo správanie sa v prípade jeho prepustenia (z predvedenia), na otázku či zastupiteľský úrad krajiny jeho štátnej príslušnosti požiadal o vydanie cestovného (ev. náhradného cestovného) dokladu - ak nie prečo tak neurobil. Podľa obsahu takto doplneného dokazovania vykonať prípadne aj ďalšie dokazovanie a to buď z vlastného podnetu, alebo na základe podnetu navrhovateľa. Po doplnení dokazovania v naznačených smeroch vo veci vydať meritórne rozhodnutie, jeho výrok či výroky náležite odôvodniť, aby z odôvodnenia bola jednoznačná správna úvaha, ktorou sa odporca riadil pri jeho vydaní.»

Najvyšší súd rozhodujúci o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 8. februára 2016, ktorým bolo potvrdené (v poradí druhé) rozhodnutie o zaistení sťažovateľa z 5. januára 2016, v relevantnej časti, ktorá sa týka námietok sťažovateľa uplatnených v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, napadnutý rozsudok odôvodnil takto:

„Na tomto mieste považuje odvolací súd k námietke navrhovateľa týkajúcej sa nezákonnosti a nesúladu rozhodnutia odporcu o jeho zaistení s čl. 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 15 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES s ohľadom na jeho neprepustenie zo zaistenia uviesť nasledovné.

Na podporu tvrdenej nezákonnosti rozhodnutia o zaistení navrhovateľ predložil ako podporný dôkaz rozsudok Nejvyššího správního soudu České republiky sp. zn. 9 As 111/2012 zo dňa 01. 11. 2012.

Odvolací súd po oboznámení sa s argumentáciou predloženého rozsudku musí konštatovať, že v prípade navrhovateľa nebolo možné aplikovať závery a právnu argumentáciu rozhodnutia Nejvyššího správního soudu České republiky, pretože z rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky sp. zn. 9 As 111/2012 zo dňa 01. 11. 2012 vyplýva, že v uvedenom prípade po zrušení pôvodného rozhodnutia o zaistení cudzinca nedošlo k prepusteniu cudzinca zo zaistenia a správny orgán vydal nové rozhodnutie o jeho zaistení, čo považoval Nejvyšší správni soud za pochybenie, rovnako tak toto pochybenie vytkol krajskému súdu, ktorý tento postup aproboval, ktoré je podľa Nejvyššího správního soudu zjavne v rozpore s čl. 15 ods. 2, in fine, návratovej smernice.

Pri porovnaní týchto dvoch prípadov, odvolací súd nezistil zhodu v skutkových okolnostiach, ale naopak rozdiel videl v tom, že odporca v preskúvanom prípade po predchádzajúcom zrušení rozhodnutia odporcu o jeho zaistení, navrhovateľa zo zaistenia prepustil. Uvedené jednoznačne vyplýva z obsahu administratívneho spisu, konkrétne z príkazu na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny z útvaru policajného zaistenia pre cudzincov. Podľa odvolacieho súdu neobstojí námietka navrhovateľa, že k jeho prepusteniu zo zaistenia nedošlo, nakoľko z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplynulo, že navrhovateľ bol prepustený na slobodu dňa 05. 01. 2016 o 10.30 hod.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že toho istého dňa, teda 05. 01. 2016 o 10.40 hod. bol navrhovateľ kontrolovaný hliadkou OCP PZ Trnava a následne bol predvedený na OCP PZ Trnava (z dôvodu podozrenia z jeho neoprávneného pobytu na území SR), o čom svedčí záznam o jeho predvedení na OCP PZ Trnava zo dňa 05. 01. 2016 o 10.45 hod.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že po vypočutí navrhovateľa, ktoré sa uskutočnilo dňa 05. 01. 2016 o 13.00 hod., a po vyhodnotení vyjadrenia jeho bývalej manželky [REDAKOVANÉ], ktorá bola vypočutá k možnostiam jeho ubytovania, resp. k finančným a majetkovým pomerom, teda k alternatívam zaistenia a po konfrontácii vyjadrenia navrhovateľa a jeho bývalej manželky, odporca vydal rozhodnutie o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

Pre posúdenie dôvodnosti námietok navrhovateľa, ktorý namietal rozpor a nesúlad rozhodnutia odporcu o jeho zaistení s čl. 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 15 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES s ohľadom na neprepustenie navrhovateľa zo zaistenia, bolo preto primárne potrebné posúdiť, či navrhovateľ bol zo zaistenia prepustený.

S poukazom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné vychádzať, odvolací súd ustálil, že námietky navrhovateľa, ktorými namietal, že odporca nebol oprávnený vydať rozhodnutie o opakovanom zaistení, nakoľko tento postup viedol k pokračovaniu zaistenia, nemohli obstáť, pretože tvrdenia navrhovateľa, že k jeho prepusteniu zo zaistenia nedošlo, sa nepreukázali ako pravdivé.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že námietky navrhovateľa o nesúlade rozhodnutia o zaistení s čl. 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 15 ods. 2 návratovej smernice nemohli obstáť, pretože navrhovateľ bol preukázateľne zo zaistenia prepustený a k jeho zaisteniu, ktoré je predmetom súdneho prieskumu došlo po tom, čo odporca vykonal dokazovanie potrebné k posúdeniu existencie alternatív zaistenia, k čomu ho zaviazal po predchádzajúcom zrušení rozhodnutia o zaistení navrhovateľa krajský súd.“

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj dokumentácie k nej priloženej, vychádzajúc najmä z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (osobitne jeho citovanej časti), dospel k záveru, že nevykazuje znaky svojvôle, neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom objasnil všetky pre posudzovanú vec podstatné skutočnosti a dal náležitú a podrobnú odpoveď na všetky sťažovateľom vznesené výhrady.

Vo vzťahu ku kľúčovej námietke sťažovateľa, že po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia o zaistení nemohol byť sťažovateľ opätovne zaistený, pretože z predchádzajúceho zaistenia nebol reálne prepustený na slobodu tak, ako to nariadil krajský súd vo svojom zrušujúcom rozsudku, ústavný súd uvádza, že podľa jeho názoru najvyšší súd v napadnutom rozsudku dospel k ústavne udržateľnému záveru, keď, vychádzajúc

z obsahu administratívneho spisu, ktorého súčasťou je aj príkaz na prepustenie sťažovateľa zo zaistenia, konštatoval, že sťažovateľ bol 5. januára 2016 o 10.30 h zo zaistenia riadne prepustený na slobodu tak, ako to nariadil krajský súd. Na uvedenej skutočnosti nemôže nič zmeniť ani tá skutočnosť, že sťažovateľ bol v krátkom čase po prepustení (5. januára 2016 o 10.40 h) správnym orgánom predvedený a opätovne zaistený. Konajúci správny orgán mal totiž v zmysle rozsudku krajského súdu povinnosť vykonať ďalšie dokazovanie na účely náležitého objasnenia skutkového stavu a povinnosť svoje rozhodnutie o prípadnom opätovnom zaistení sťažovateľa riadne odôvodniť. Ak správny orgán po vykonaní úkonov nariadených krajským súdom dospel k záveru, že sú splnené všetky zákonom a medzinárodnými zmluvami ustanovené podmienky pre opätovné zaistenie sťažovateľa (splnenie ktorých v konečnom dôsledku bolo podrobené revíznej právomoci krajského súdu i najvyššieho súdu na základe sťažovateľom podaného opravného prostriedku, resp. odvolania), zrušujúci rozsudok krajského súdu nepredstavoval pre opätovné zaistenie sťažovateľa žiadnu právnu prekážku. Naopak, promptný postup správneho orgánu po prepustení sťažovateľa možno v okolnostiach prípadu považovať za súladný so sledovaným účelom zaistenia, ktorým bolo zabezpečenie sťažovateľa pre účely výkonu jeho administratívneho vyhostenia, keďže podľa názoru správneho orgánu existovalo dôvodné podozrenie, že sťažovateľ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhosteniu vyhol.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nesignalizuje ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľom označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. augusta 2016